

במדי נוטר

קיץ 1938. המאורעות בארץ בעיצומם. המצב בדרכים חמור. מקומות עבודה פתוחים כמו השדה, מחצבות וכו' מאויימים ע"י מארבים. נופלים חללים. יום יום וחלליו. יש צורך להשתלט על הבטחון בדרכים, במחצבות ובשדות וכן במקומות עבודה פתוחים אחרים. המשטרה האנגלית אינה עושה ואינה מבטיחה שום דבר.

באותם הימים נקראתי לעמוד בראש קבוצה, שמתפקידה להגן על עובדי מחצבת סולל-בונה בק"מ 41/2. היו שם כ-10 בחורים מאגודת השומרים ואלה גויסו למשטרה כנוטרים. עם בואנו התחלנו לסייר את הגבעות בסביבה הקרובה אל המחצבה. יום-יום לפני התחלת העבודה עלינו על ההרים ולאחר סיוור בסביבה, השארנו מספר שומרים בעמדות ניידות לכל היום, היתר ירדו למחצבה ובחלקם ליוו שיירות חצי בכביש חיפה-עכו-כביש הצפון. לא פעם הותקפנו מן המארב. מגמת הכנופיות באותם הימים היתה לחטוף אנשי ההגנה ולהתעלל בהם, אך לרוב לא עלה זממם בידם.

קרוב לשנה נמשך שירותי בנוטרות המחצבה בהבטיחנו את החצי לבנין מבצרי "טיגרט" וגדר הצפון. והנה נקראתי לחזור למשק כאחראי לתחנת הנוטרים ביגור, אשר ריכזה את הנשק של נוטרי המקום, הרזרבה למושבעים (נוטרים ללא שכר, אשר עבדו עבודתם האזרחית והושבעו על מנת שיוכלו לשאת נשק בזמן הצורך), ונשק המשמר הנע (מ"ן). היא גם פיקחה על השמירה במשק ובשדה ועל האימונים של כל המושבעים. האחראי על התחנה שימש גם מדריך לכל כוח הנוטרים, חוץ מהמ"ן. בהתאם לכך עברתי קורס משטרת לשימוש בנשק קל. את ידיעותי אלה וכן גם ידיעות שרכשתי בקורס מכי"ם של ההגנה עוד לפני כן, מסרתי לחברי יגור, באמצעות שעורים יום-יום, תחת מסוה הנוטרות. מאות חברי המשק חבשו את ה"ברט" החום של ה"מושבע", לקחו את הנשק והתאמנו.

כקורפורל (רב-טוראי) הנוטרים שימשתי את אירגון ההגנה גם לאימון אנשי הישובים: קרית-חרושת ואלרואי. פעם אחת כשהדרכתי את אנשי אלרואי בוריקת רימון-חי, קרה שאחד המתאמנים, בתנופתו לאחור, השמיט מידו את הרימון. הספקתי לסחבו אתי בריצה קדימה ולהתרחק ממקום ההתפוצצות וכך ניצלנו שנינו.

בשנת 1942 — בתקופת אל-עלמיין — הוקמו המני"ם. כוח של מחלקה מגויסת מצויד בנשק מחלקתי, בשריונית וטנדר פתוח. הועברתי למ"ן להיות מפקדו. עסקנו בסיוורים בסביבה, במעגל יגור-נשר-כפר חסידים-כפר הנוער הדתי-שער העמקים-טבעון-קרית-עמל-אלרואי-קרית חרושת-יגור. שטח עצום בשביל כוח של מחלקה מצומצמת, בהתחשב בסכנות הצפויות מכוח אויב מוצנח, או מגייס חמישי מקרב הערבים. המשטרה היתה חסרת אונים. (הצבא היה עסוק בלחימה בחזית אל-עלמיין). היא היתה רובה ערבית, עויינת ומתנכלת. מעט האנגלים שהיו בה — כל מעינם היה כיצד להיחלץ מן הצרה במקרה של נסיגה כללית לעבר הודו. כל היוזמה היתה בידינו, כאנשי המשטרה והסוכנות-ההגנה. ברם עיקר עיסוקנו היה אימון והדרכה. התאמנו כולם. התרגול היה "יבש". לא הורשינו לתרגל באש חיה, אבל עברנו מטווחים, מטווח זעיר ומטווח פתוח.

בתחילת תש"ו, לאחר 7 שנות שירות במדי ה"נוטר", פשטתי אותם וחזרתי לעבודתי במשק, זמן קצר לפני "השבת השחורה".

מ א י ר פ ל ו ט

(מתוך ספר יגור)